

Arrest

nr. 181 918 van 7 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. NEERINCKX en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger afkomstig uit de stad Vlorë, district Vlorë, Albanië. In 2006 was u getuige van een moord waarbij twee jongemannen vermoord werden door een man genaamd Gëzim, die de bijnaam 'de blonde' had. U getuigde bij de politie en in de rechtbank in verband met deze zaak. Gëzim werd nooit gevonden, maar werd veroordeeld bij verstek. Hij groeide uit tot een zware crimineel die vele moorden pleegde. Een jaar later, in de zomer van 2007, was u werkzaam in het café-restaurant in Vlorë. Daar kwam vaak een meisje die zich voorstelde als Flutura in het gezelschap van twee mannen. Zij vertelde u dat zij minderjarig was en wellicht naar Italië zou moeten gaan. Ook een man genaamd Dhori, die u kende van uit de stad, was dikwijls aanwezig. Later werden Flutura en die twee mannen gearresteerd en bleek dat haar echte naam Ana was en dat die

twee mannen smokkelaars waren. U getuigde opnieuw bij de politie en bij de rechtbank in verband met deze zaak. Nadien kreeg u regelmatig dreigtelefoontjes en ook via anderen, onder meer via uw moeder, hoorde u dat ze u wouden vermoorden. U weet niet wie er achter de dreigementen zit. U ging nooit naar de politie om melding te maken van de bedreigingen aan uw adres. Midden september 2007 verliet u Albanië en ging u naar Italië per veerboot, waar u illegaal verbleef gedurende vele jaren. In 2008 of 2009 ging u voor een aantal maanden naar Spanje, waarna u terugkeerde naar Italië. Daar werd u in 2012 of 2013 opgepakt wegens het bezit van verdovende middelen. U kreeg een gevangenisstraf van twee jaar en acht maanden, waarvan u twee jaar en twee maanden uitzat. In september 2015 kwam u vrij. Wat later werd u in Rome in een bar benaderd door een persoon die zei dat ze u in de hemel gezocht hadden, maar dat u dus daar, in Rome was. Hij maakte een teken van een wapen. Hierop besloot u ook Italië te verlaten. Eind mei 2016 verliet u Italië en kwam u naar België. U werd gearresteerd in België op 13 december 2012 en in het Centrum voor Illegalen in Merksplas geplaatst. Op 29 januari 2016 vroeg u, nadat u zich de dag voordien had verzet tegen een geplande repatriëring, asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U vreest bij een terugkeer naar Albanië vermoord te zullen worden. U bent in het bezit van uw identiteitskaart, d.d. 4 november 2015.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik uw asielaanvraag niet in overweging kan nemen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of tot het bekomen verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 3 augustus 2016 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit echter geenszins aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen aanspraak maakt op internationale bescherming in de zin van de Conventie van Genève. De door u geschetste problemen overschrijden het louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) niveau niet en ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. U verklaarde immers dat u telefonische bedreigingen kreeg nadat u in twee rechtszaken getuigde.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) of c) van de vreemdelingenwet. Echter, ook een dergelijk reëel risico op ernstige schade heeft u niet kunnen aantonen.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw algemene houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo blijkt immers uit uw verklaringen dat u in Italië nooit asiel aanvraag, hoewel u daar meerdere jaren op illegale wijze verbleef en er gebruik maakte van vervalste identiteitsdocumenten om in het land te kunnen blijven (CGVS, p.7 en p. 12). Echter, van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst mag, redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Tevens dient vastgesteld te worden dat u pas op 29 december 2016, i.e. een dag na uw voorziene repatriëring naar Albanië, in België asiel aanvraag, ondanks dat u zich al sinds mei 2016 op Belgisch grondgebied bevond. Uw rechtvaardiging voor uw laattijdige asielaanvraag, met name dat u geen reden had om asiel aan te vragen zolang ze u niet naar Albanië wouden terug sturen (CGVS, p. 11), volstaat niet. Het doel van een asielaanvraag bestaat er namelijk in dat een persoon op legale wijze in een derde land kan verblijven omdat hij of zij in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade. Dat u niet op spontane wijze om internationale bescherming vroeg en dit slechts deed omdat u anders naar Albanië teruggestuurd zou worden (Verklaring Dienst Vreemdelingen, ingevuld op 5 januari 2017, vraag 27), ondermijnt de ernst van uw vrees aanzienlijk. Dat u pas asiel aanvraag op het moment dat u werkelijk dreigde naar Albanië teruggestuurd te worden, terwijl u zich al sinds 2007 in de Schengenzone bevond, is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming met een gegronde vrees ernstige schade kan worden gebracht.

Voorts heeft u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald waaruit kan blijken dat u naar aanleiding van bedreigingen die u ontving in 2007 – of bij eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U heeft immers in Albanië nooit klacht neergelegd noch om bescherming gevraagd nadat u de bedreigingen van de onbekende partij ontving. Uw verklaring dat in Albanië hoe meer u met de politie spreekt, hoe meer problemen u krijgt, dat het systeem zo is en het geen zin heeft om klacht neer te leggen (CGVS, p. 17), kan uw nalaten geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien u de autoriteiten niet officieel om vraagt op te treden, kan u logischerwijs niet verwachten dat zij dit zullen doen. Uit informatie die aanwezig is op het Commissariaat-generaal en werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt bovendien dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de asielzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is

geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uw identiteitskaart bevestigt louter uw identiteit en herkomst, welke niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel aan alsook een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 57/6/1, Eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: 4 notariële verklaringen die de feiten en incidenten door verzoeker aangebracht bevestigen (stukken 3 tot en met 6).

Ter terechtzitting legt verzoeker nog volgende bijkomende stukken neer: beveldschrift om te worden gehoord als getuige door het OM, attest van blanco strafregister van verzoeker alsook een brief van de Burgerlijke Stand van Vlore.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een asielaanvraag niet in overweging te nemen indien de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst en uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Verzoeker voert aan dat hij bij een terugkeer naar Albanië vreest vermoord te zullen worden. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekers problemen geen verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève, verzoeker in Italië nooit asiel aanvraag, verzoeker zich al sedert mei 2016 op Belgisch grondgebied bevond doch slechts asiel aanvraag op het ogenblik dat hij naar Albanië dreigde teruggestuurd te worden en verzoeker geen overtuigende feiten of elementen aanhaalde waaruit blijkt dat hij geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp en de bescherming van zijn nationale autoriteiten.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat de problemen aan de basis van verzoekers relaas het louter interpersoonlijke en het gemeenrechtelijke niveau niet overschrijden. Verzoeker stelt immers te vrees vermoord te zullen worden omwille van zijn getuigenis ten nadele van de beschuldigten in twee verschillende rechtszaken. Verzoeker was volgens zijn verklaringen getuige van twee moorden gepleegd in 2006 en getuigde vervolgens eveneens op een proces van mensenhandel in 2007.

Verzoeker voert dienaangaande aan dat zijn problemen het interpersoonlijke overstijgen omdat hij geen daadwerkelijke bescherming kan krijgen van de overheden in zijn concrete situatie van bloedwraak.

De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij ter terechtzitting aanvoert dat het in geen van beide zaken om bloedwraak gaat; verzoeker zelf noch iemand van zijn familieleden was immers rechtstreeks betrokken partij in de aangehaalde moordzaak zodat er geen sprake is van wraakneming omwille van bloedverwantschap. In de tweede zaak was er geen sprake van moord doch enkel van mensenhandel zodat ook hier niet kan worden ingezien in welke mate deze zaak ook maar enigszins verwant zou kunnen zijn aan bloedwraak. Verzoekers verwijzing naar de analyse van de EU-delegatie over het onvermogen van de Albanese autoriteiten en de Albanese politie om op te treden tegen bloedwraak kan dan ook niet nuttig worden aangebracht.

Terecht besloot de bestreden beslissing dan ook dat de door verzoeker aangehaalde problemen het gemeenrechtelijke niet overstijgen en verzoekers vrees voor vervolging geen verband houdt met zijn ras, nationaliteit, godsdienst, zijn behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker zich al sedert midden 2007 op Europees grondgebied bevindt en hij tot 29 december 2016 gewacht heeft alvorens een asielaanvraag in dienen. Verzoeker verbleef verschillende jaren illegaal in Italië waar hij bovendien gebruik maakte van vervalste identiteitsdocumenten om in het land te verblijven en dit zonder er een asielaanvraag in te dienen. In België wachtte verzoeker bovendien tot 29 december 2016, de dag na zijn verzet tegen een geplande repatriëring, terwijl hij zich al sedert mei 2016 in België bevond.

Verzoeker verklaart zijn passieve houding door het gegeven dat hij zich voordien afdoende beschermd voelde door zijn fysieke verwijdering vanuit Albanië, ver weg van zijn belagers.

Verzoekers verweer dienaangaande kan niet overtuigen. Verzoekers houding is weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een asielaanvraag. Het feit dat verzoeker na een jarenlang verblijf in Italië naar België reisde en pas een half jaar na zijn aankomst hier een asielaanvraag indiende terwijl hij hiertoe al de mogelijkheid had in Italië, is een aanwijzing dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees op ernstige wijze.

Voor wat betreft de beschermingsmogelijkheden van de Albanese overheden stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat hij naar aanleiding van de bedreigingen die hij reeds ontving in 2007 of in geval van eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen hij niet gedaan heeft. Verzoeker heeft immers in

Albanië nooit klacht neergelegd noch om bescherming gevraagd nadat hij bedreigingen van een onbekende kreeg.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar het feit dat hij in een vendetta of bloedwraak is verwickeld en om die reden niet voldoende kan rekenen op de bescherming van zijn nationale overheden kan verwezen worden naar wat hierover *supra* reeds werd uiteen gezet.

De bestreden beslissing motiveerde hierover voorts nog als volgt: *“Uw verklaring dat in Albanië hoe meer u met de politie spreekt, hoe meer problemen u krijgt, dat het systeem zo is en het geen zin heeft om klacht neer te leggen (CGVS, p. 17), kan uw nalaten geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien u de autoriteiten niet officieel om vraagt op te treden, kan u logischerwijs niet verwachten dat zij dit zullen doen. Uit informatie die aanwezig is op het Commissariaat-generaal en werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt bovendien dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.”*

Verzoeker is het niet eens met de analyse van de commissaris-generaal maar brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd onjuist of niet langer actueel zou zijn.

De verschillende door verzoeker bijgebrachte documenten, zowel deze bij het verzoekschrift gevoegd als deze ter terechtzitting neergelegd, worden, nog daargelaten dat het allemaal slechts fotokopieën zijn die alleen al om die reden een geringe bewijswaarde hebben, door de Raad niet in overweging genomen aangezien zij niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig het bepaalde in artikel 8 PR RvV.

Tenslotte wordt niet ingegaan op de vraag tot uitstel van de behandeling van de zaak zoals door verzoekers raadsman uitdrukkelijk gevraagd ter terechtzitting. Het is immers de uitdrukkelijke wil van de wetgever dat asielprocedures hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen een door de wet bepaalde termijn dienen behandeld te worden. Dit geldt des te meer in onderhavige zaak waarbij de Raad geacht wordt een beslissing te nemen binnen de vijf dagen die volgen op de sluiting van de debatten overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/77, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte moet nog gewezen worden op het feit dat krachtens het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, Albanië wordt beschouwd als een veilig land, zodat uit de elementen van het dossier op duidelijke wijze moet blijken dat, wat verzoeker betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Dit is *in casu*, zoals hoger werd vastgesteld, niet het geval. Verzoeker weerlegt deze vaststelling uit de bestreden beslissing niet zodat dit motief onverminderd overeind blijft.

Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat uit de verklaringen van verzoeker niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

A. VAN ISACKER